USNESENÍ SOUDU (pátého senátu)

21. listopadu 2005 *

Ve věci T-426/04,

Tramarin Snc di Tramarin Andrea e Sergio, se sídlem v Montagnana (Itálie), zastoupená M. Calabresem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené V. Di Buccim, jako zmocněncem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení jednak dopisu Komise vyzývajícího italské orgány ke změně oznámeného projektu podpory, a jednak rozhodnutí Komise ze dne 12. července 2000 prohlašujícího režim investičních podpor ve znevýhodněných oblastech Itálie za slučitelný se společným trhem [státní podpora N 715/99 – Itálie (SG 2000 D/105754)],

* Jednací jazyk: italština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, F. Dehousse a D. Šváby, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutkový základ sporu

1 Dne 18. listopadu 1999 oznámila Italská republika Komisi projekt režimu investičních podpor ve znevýhodněných oblastech země.

2 V návaznosti na toto oznámení Komise požadovala dodatečné informace o dotčeném režimu, které jí byly italskými orgány poskytnuty v různých dopisech. Mezi uvedenými orgány a službami Komise se konala v Bruselu dne 16. května 2000 schůzka.

3 Komise v dopise adresovaném dne 29. května 2000 italským orgánům (dále jen „dopis ze dne 29. května 2000"), který se odvolával se na návrh uvedených orgánů ohledně přechodu mezi tehdejším režimem podpor a tím, jež byl předmětem oznámení ze dne 18. listopadu 1999, upřesnila následující:

„[...] návrh ohledně způsobilosti investičního projektu v případech, kdy provádění projektu bylo zahájeno před žádostí, není v souladu s tím, co je stanoveno v bodě 4.2 pokynů k vnitrostátní regionální podpoře (Úř. věst. C 74, 10.3.1998).

V důsledku toho italské orgány vyzýváme, aby vzaly tento návrh přechodného pravidla zpět [...]"

4 Žalobkyně uzavřela dne 5. července 2000 s jiným podnikem smlouvu o výstavbě řemeslnického skladu pro ni.

5 Komise přijala dne 12. července 2000 podle čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla ke článku [88] Smlouvy ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), rozhodnutí nevznést námitky (dále jen „Rozhodnutí"). Po předběžném přezkoumání měla za to, že dotčený režim podpor je slučitelný se společným trhem podle čl. 87 odst. 3 písm. a) a c) ES.

6 Komise v Rozhodnutí upřesnila, že aby byly žádosti o podporu způsobilé získat investiční podpory stanovené režimem, musí být podány před zahájením provádění projektů, přičemž jde o podmínku rovněž vyžadovanou pro podniky, které podaly žádosti na základě předchozího režimu podpor a jejichž zohlednění bylo připuštěno v souvislosti s prvním použitím nového režimu.

7 Rozhodnutí bylo Italské republice oznámeno dopisem ze dne 2. srpna 2000.

8 Dne 30. září 2000 Komise v souladu s čl. 26 odst. 1 nařízení č. 659/1999 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropských společenství* souhrnné sdělení, kterým, když uvedla hlavní údaje věci, informovala třetí osoby, že nevznáší námitky proti režimu podpor oznámenému italskými orgány (Úř. věst. C 278, s. 26). Toto sdělení uvádí, že „[z]nění rozhodnutí v závazném jazyku [či jazycích], neobsahující důvěrné údaje, je dostupné na stránce [Internet Generálního sekretariátu Komise, jehož elektronická adresa je] http://europa.eu.int/comm/sg sgb/state_aids".

9 I talské orgány dne 5. prosince 2000 zveřejnily nařízení ze dne 13. listopadu 2000 stanovující prováděcí pravidla režimu podpor pro podniky usazené, jako žalobkyně, v oblastech severního středu Itálie obsahující následující právní východisko:

„S přihlédnutím k rozhodnutí Evropské unie ze dne 12. července 2000, jež schválilo provádění režimu podpory zákona č. 488/1992 pro období 2000/2006, když pro nové žádosti mimo jiné stanovilo, že opatření podpory jsou použitelná výhradně na výdaje zahrnuté v investičních programech zahájených ode dne následujícího po podání těchto žádostí [...]"

10 Poté, co byly dne 21. července a 3. října 2000 uhrazeny dvě faktury za provedení prací, jež byly předmětem smlouvy podepsané dne 5. července téhož roku, podala žalobkyně dne 25. ledna 2001 žádost o podporu a pokračovala v realizaci jejího projektu.

11 V červnu 2004 navrhl orgán vyřizující žádost žalobkyně o podporu příslušným vnitrostátním orgánům, aby zamítly uvedenou žádost, neboť k zahájení investičního programu stanoveného na 21. července 2000 došlo před datem podání této žádosti.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

12 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 20. října 2004 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

13 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 20. prosince 2004 vznesla žalovaná námitku nepřípustnosti na základě článku 114 jednacího řádu Soudu.

14 Žalobkyně předložila své vyjádření k námitce nepřípustnosti dne 2. března 2005.

15 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— prohlásil žalobu za přípustnou nebo spojil otázku přípustnosti s projednáním věci samé;

— zrušil dopis ze dne 29. května 2000 v rozsahu, v němž v něm Komise vyzvala italské orgány, aby vzaly zpět návrh přechodného pravidla ohledně podniků, jež zahájily provádění investičního projektu, aniž předem podaly žádost o podporu;

— zrušil Rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

16 Žalobkyně v rámci svého vyjádření k námitce nepřípustnosti vznesené Komisí rovněž navrhuje, aby Soud na základě organizačního procesního opatření spojil pro účely ústní části řízení projednávanou věc s věcí zapsanou do rejstříku pod číslem T-98/04 z důvodu, že spolu obě dotčené věci souvisejí.

17 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu usnesením jako zjevně nepřípustnou nebo podpůrně jako nepřípustnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

18 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu, požaduje-li to některý účastník řízení, může Soud vydat rozhodnutí o nepřípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. V souladu s odstavcem 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Soud jinak. Soud má projednávanou věc na základě písemností obsažených ve spisu za dostatečně objasněnou, aby mohl rozhodnout o návrhu předloženém žalovanou, aniž by zahájil ústní část řízení.

K návrhu na zrušení dopisu ze dne 29. května 2000

19 Komise vznáší dvě námitky nepřípustnosti vycházející zaprvé ze skutečnosti, že uvedený dopis nepředstavuje napadnutelný akt, a zadruhé z nedostatku aktivní legitimace žalobkyně.

20 Soud se domnívá, že je třeba přezkoumat první námitku nepřípustnosti.

Argumenty účastníků řízení

21 Komise tvrdí, že dopis ze dne 29. května 2000 je čistě přípravným aktem Rozhodnutí, a že tedy v souladu s ustálenou judikaturou nemůže být předmětem žaloby na neplatnost.

22 Žalobkyně tvrdí, že dopis ze dne 29. května 2000 je aktem, kterým Komise považovala návrh přechodného pravidla podaný italskými orgány týkající se způsobilosti investičního projektu v případech, kdy provádění uvedeného projektu bylo zahájeno před žádostí o podporu, za neslučitelný se společným trhem. Jde o „neznámý" a „Smlouvami zakázaný" akt, jelikož jeho účinkem je porušení procesních záruk, jež stanoví čl. 88 odst. 2 ES ve prospěch dotčených účastníků.

23 Uplatňuje v podstatě, že výzva ke zpětvzetí návrhu podaného v rámci oznámení režimu státních podpor, je-li přijata členským státem, má stejný právní účinek, jako záporné rozhodnutí stanovené v čl. 7 odst. 5 nařízení č. 659/1999, aniž by byly dodrženy procesní záruky, jež mají zúčastněné strany. Komise dopisem ze dne 29. května 2000 „předejmula" posouzení, k němuž je povinna, a vyloučila přípustnost návrhu italských orgánů dokonce před poskytnutím příležitosti zúčastněným stranám podat jejich připomínky (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 1984, Intermills v. Komise, 323/82, Recueil, s. 3809, bod 21).

24 Žalobkyně dodává, že pokud by nebylo zároveň požadováno zrušení dopisu ze dne 29. května 2000, hrozilo by riziko, že by v právním řádu Společenství byl ponechán akt, jež představuje neoprávněný základ pro vzetí návrhu přechodného pravidla zpět italskými orgány.

Závěry Soudu

25 Podle ustálené judikatury akty nebo rozhodnutími, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 Smlouvy o ES, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Mimoto pokud jde o akty nebo

rozhodnutí, jež jsou přijímány v několika fázích, zejména po interním řízení, jsou za napadnutelné akty považována jen ta opatření, která obsahují konečné stanovisko orgánu po tomto řízení, s vyloučením mezitímních opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 10, a rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Recueil, s. II-2667, bod 28).

26 Žalobkyně se v projednávané věci domáhá zrušení dopisu adresovaného italským orgánům Komisí v průběhu fáze předběžného přezkoumání jimi oznámeného projektu podpor, předcházejícího přijetí Rozhodnutí.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že předběžné přezkoumání zavedené čl. 88 odst. 3 ES a upravené článkem 4 nařízení č. 659/1999 směřuje k tomu, aby byla Komisi poskytnuta lhůta k uvážení a dostatečnému prošetření, aby jí bylo umožněno vytvořit si první stanovisko k oznámeným projektům podpor, aby došla k závěru, aniž by byl nezbytný důkladný přezkum, že jsou slučitelné se Smlouvou nebo naopak, konstatovala, že jejich obsah vznáší v tomto ohledu pochybnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 15. února 2001, Rakousko v. Komise, C-99/98, Recueil, s. I-1101, body 53 a 54).

28 Formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 a článku 6 nařízení č. 659/1999, jež umožňuje Komisi předtím, než rozhodne, úplně objasnit všechny údaje týkající se věci, je nevyhnutelné, jakmile Komise pocítí závažné obtíže za účelem posouzení, zda je podpora slučitelná se společným trhem (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. června 1993, Matra v. Komise, C-225/91, Recueil, s. I-3203, bod 33).

29 Pokud je její pravomoc, pokud jde o rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení, přesně vázána, požívá nicméně Komise při vyšetřování a přezkumu okolností věci za účelem zjištění, zda tyto vznášejí závažné obtíže, určitý prostor pro uvážení (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. března 2001, Prayon-Rupel v. Komise, T-73/98, Recueil, s. II-867, bod 45).

30 Dopis Komise ze dne 29. května 2000, stejně jako ty, jež mu předcházely, dopisy pocházející od italských orgánů a schůzka, jež se konala v Bruselu mezi zaměstnanci orgánu a představiteli uvedených orgánů, se právě začleňují do rámce výše uvedeného rozhovoru.

31 Komise se v tomto dopise zabývala specifickou otázkou, tedy návrhem italských orgánů vložit do projektu podpor ustanovení ohledně přechodu mezi tehdejším režimem podpor a režimem, jež byl předmětem oznámení ze dne 18. listopadu 1999. Toto ustanovení směřovalo k připuštění způsobilosti investičního programu podniků, jež zahájily provádění uvedeného programu před podáním jakékoli žádosti o podporu.

32 Pokud Komise v dopise ze dne 29. května 2000 jasně uplatnila, že dotčený návrh vyvolává v rámci přezkoumání slučitelnosti takového projektu obtíž, podle ní, s ohledem na nesoulad tohoto přechodného ustanovení s bodem 4.2 pokynů k vnitrostátní regionální podpoře, není zaujetí tohoto postoje žalovanou žádným způsobem závazné pro oznamující stát.

33 Z přezkoumání ustanovení nařízení č. 659/1999 vyplývá, že pokud má Komise pravomoc v rámci formálního vyšetřovací řízení přimět členský stát, aby v určitém smyslu změnil jeho projekt podpory, nebo jinak konstatuje jeho neslučitelnost se společným trhem, nedisponuje takovou pravomocí v průběhu fáze předběžného přezkoumání a nemá jinou možnost, s výjimkou zahájení formálního řízení, než přijmout rozhodnutí nevznést námitky.

34 Jak vyplývá ze samotného znění dopisu ze dne 29. května 2000, italské orgány byly pouze „vyzvány" ke vzetí svého návrhu zpět a v rámci svobodně provedeného výběru se tak mohly podrobit návrhům služeb Komise, nebo naopak zachovat svůj původní projekt nezměněný s dotčeným přechodným ustanovením.

35 Není tedy možné se domnívat, že dopis ze dne 29. května 2000 představuje akt s právně závaznými účinky ve smyslu, v jakém to vyžaduje judikatura uvedená v bodě 25 výše. Mimoto a narozdíl od tvrzení žalobkyně nemůže určení právní povahy uvedeného dopisu záviset na pozdějším aktu, tedy na rozhodnutí státu, který provedl oznámení, změnit nebo nezměnit projekt podpory ve smyslu požadovaném Komisí.

36 Zdá se, že dopis ze dne 29. května 2000 ve skutečnosti představuje pouze čistě přípravné opatření konečného rozhodnutí, v projednávaném případě Rozhodnutí.

37 Z toho vyplývá, že žaloba je v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení dopisu ze dne 29. května 2000, nepřípustná.

K návrhu na zrušení rozhodnutí

38 Komise vznáší tři námitky nepřípustnosti vycházející zaprvé z pozdního podání žaloby, zadruhé ze skutečnosti, že napadený akt nepředstavuje opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně a které podstatným způsobem mění její právní postavení, a zatřetí z nedostatku aktivní legitimace žalobkyně.

39 Soud se domnívá, že je třeba přezkoumat první námitku nepřípustnosti vycházející z pozdního podání žaloby.

Argumenty účastníků řízení

40 Komise uplatňuje, že výňatky z Rozhodnutí byly s odkazem na internetovou stránku, kde bylo k dispozici celé znění Rozhodnutí, zveřejněny v Úředním věstníku dne 30. září 2000, a že dvouměsíční lhůta k podání žaloby tedy začala běžet od konce čtrnáctého dne po zveřejnění dne 30. září 2000 a uplynula s ohledem na desetidenní lhůtu z důvodu vzdálenosti poskytnutou účastníkům, kteří měli své obvyklé místo pobytu v Itálii, dne 24. prosince 2000. Projednávaná žaloba podaná dne 20. října 2004 byla tedy zjevně podaná pozdě.

41 Žalovaná také tvrdí, že určujícím prvkem pro výpočet lhůt k podání žaloby je datum zveřejnění nebo případně datum, kdy se [žalobkyně] o Rozhodnutí dozvěděla, a nikoli kdy se [žalobkyně] dozvěděla o korespondenci, jež předcházela přijetí samotného Rozhodnutí. Podle Komise tedy žalobkyně nesprávně tvrdí, že lhůta

k podání žaloby začala běžet od okamžiku, kdy jí její advokát v září 2004 předal kopii dopisu ze dne 29. května 2000 a „vysvětlil jí jeho obsah".

42 Žalobkyně uvádí, že svou žádost o podporu podala dne 25. ledna 2001, aniž by před příslušným vnitrostátním soudem napadla nařízení ze dne 13. listopadu 2000 a „aniž by se pokoušela vyložit rozhodnutí ze dne 12. července 2000" přijaté podle uvedeného nařízení „Evropskou unií", formulace, která neumožňuje určit podmínky zveřejnění dotčeného znění.

43 Nevěděla ani o možnosti seznámit se v září 2000 s úplným zněním Rozhodnutí konzultací „jedné z tisíce stran [...] největší internetové stránky světa". Žalobkyně v tomto ohledu uplatňuje, že elektronická adresa uvedená v souhrnném sdělení zveřejněném v Úředním věstníku dne 30. září 2000 vůbec neodpovídá znění Rozhodnutí, ale části stránky „Unie", jež je věnována veškerým rozhodnutím v oblasti státních podpor.

44 V důsledku návrhu na odnětí finanční pomoci se žalobkyně v září 2004 poradila se svým zástupcem v probíhajícím řízení, jež jí předal kopii Rozhodnutí a především dopisu ze dne 29. května 2000. Žalobkyně tvrdí, že lhůta k podání žaloby začala běžet až od okamžiku, kdy se dozvěděla o uvedeném dopisu, jehož obsah jasně odhaluje, že Komise porušila svoji povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení.

45 Ani výklad souhrnného sdělení zveřejněného v Úředním věstníku, ani výklad znění Rozhodnutí nemohly žalobkyni umožnit, aby se ujistila, že v průběhu předběžného přezkoumání byly splněny podmínky pro povinné zahájení formálního vyšetřovacího

řízení. Protože chybí byť i nejmenší nepřímý důkaz, že by případná žaloba proti Rozhodnutí mohla překonat překážku její nepřípustnosti pro nedostatek individuálního zájmu, nelze žalobkyni vytýkat, že nenapadla Rozhodnutí, a nelze se ani domnívat, že lhůta k podání žaloby začala běžet od jeho pouhého zveřejnění dne 30. září 2000.

46 Žalobkyně konečně uplatňuje, že nepovažovala za nutné napadnout ministerské nařízení ze dne 13. listopadu 2000 a nebyla nijak povinna napadnout Rozhodnutí, vzhledem k tomu, že se domnívala, když vykládala vnitrostátní prováděcí pravidla režimu podpor, že se může účastnit prvního vyhlášení provádění nového režimu podpor, když se vzdá části podpory odpovídající částce dvou faktur uhrazených před podáním žádosti o podporu, což učinila tím, že orgánu vyřizujícímu její žádosti o podporu záměrně neoznámila dvě dotčené faktury.

Závěry Soudu

47 Podle článku 230 pátého pododstavce ES musí být žaloby na neplatnost podány ve lhůtě dvou měsíců. Tato lhůta začíná běžet podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení žalobci nebo ode dne, kdy se o něm žalobce dozvěděl.

48 Ze samotného znění tohoto ustanovení vyplývá, že kritérium data, kdy se žalobce o aktu dozvěděl, jakožto okamžik počátku lhůty k podání žaloby, má ve vztahu ke zveřejnění a oznámení aktu podpůrnou povahu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. března 1998, Německo v. Rada, C-122/95, Recueil, s. I-973, bod 35, a rozsudek Soudu ze dne 27. listopadu 2003, Regione Siciliana v. Komise, T-190/00, Recueil, s. II-5015, bod 30 a uvedená judikatura). Z judikatury rovněž vyplývá, že

pokud se akt nevyhlašuje nebo neoznamuje, přísluší tomu, kdo se dozvěděl o existenci aktu, jenž se ho dotýká, aby si v přiměřené lhůtě vyžádal jeho úplné znění, ale že s touto výhradou může lhůta k podání žaloby začít běžet až od okamžiku, kdy se dotyčná třetí osoba o obsahu a důvodech dotčeného aktu dozvěděla tak, aby mohla využít svého práva podat žalobu (rozsudky Soudního dvora ze dne 6. července 1988, Dillinger Hüttenwerke v. Komise, 236/86, Recueil, s. 3761, bod 14, a ze dne 19. února 1998, Komise v. Rada, C-309/95, Recueil, s. I-655, bod 18).

49 Je také třeba připomenout, že pokud jde o akty, které se podle ustálené praxe dotyčného orgánu zveřejňují v Úředním věstníku Evropské unie, přestože toto zveřejnění není podmínkou jejich použitelnosti, Soudní dvůr a Soud připustily, že kritérium data, kdy se žalobce o aktu dozvěděl, se neuplatní, a že lhůta k podání žaloby počíná běžet od data zveřejnění (viz, pokud jde o akty Rady, kterými se uzavírají mezinárodní smlouvy zavazující Společenství, výše uvedený rozsudek Německo v. Rada, bod 39, a pokud jde o rozhodnutí Komise ukončit vyšetřovací řízení ohledně podpor ve smyslu čl. 88 odst. 2 ES, rozsudek Soudu ze dne 28. ledna 1999, BAI v. Komise, T-14/96, Recueil, s. II-139, bod 36). Za takových okolností se totiž mohou dotyčné třetí osoby legitimně domnívat, že předmětný akt bude zveřejněn.

50 V projednávané věci je namístě uvést, že Rozhodnutí bylo oznámeno Italské republice, která je jeho jediným adresátem, dopisem ze dne 2. srpna 2000 a že bylo předmětem souhrnného sdělení v Úředním věstníku ve smyslu čl. 26 odst. 1 nařízení č. 659/1999.

51 V souladu s výše uvedeným ustanovením rozhodnutí, kterými Komise po předběžném přezkoumání konstatuje, že oznámené opatření, které spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES, nevyvolává pochybnosti ohledně jeho slučitelnosti se společným trhem a rozhodne, že toto opatření je se společným trhem slučitelné, se zveřejňují v Úředním věstníku Evropské unie ve formě souhrnného sdělení, které

obsahuje informaci o tom, že je možné získat vyhotovení rozhodnutí v závazném jazykovém znění či zněních. Takové sdělení má za cíl poskytnout dotčeným třetím osobám stručný souhrn podstatných bodů rozhodnutí.

52 Podle ustálené praxe Komise, rozvíjené od května 1999 poté, co nařízení č. 659/1999 vstoupilo v platnost, obsahuje souhrnné sdělení uvedené v předcházejícím bodě odkaz na internetovou stránku Generálního sekretariátu Komise a zmiňuje, že úplné znění předmětného rozhodnutí neobsahující důvěrné údaje je na této stránce dostupné v závazném jazykovém znění či zněních.

53 To, že Komise poskytne třetím osobám úplný přístup ke znění rozhodnutí umístěného na její internetové stránce ve spojení s zveřejněním souhrnného sdělení v Úředním věstníku, které umožňuje dotčeným osobám zjistit existenci předmětného rozhodnutí a které je seznamuje s možností přístupu přes internet, musí být považováno za vyhlášení ve smyslu čl. 230 pátého pododstavce ES (rozsudek Soudu ze dne 15. června 2005, Olsen v. Komise, T-17/02, Sb. rozh. s. II-2031, bod 80).

54 V projednávané věci vyplývá ze spisu, že Komise zveřejnila v Úředním věstníku ze dne 30. září 2000 souhrnné sdělení ohledně Rozhodnutí, uvádějící datum jeho přijetí, dotčený členský stát, číslo podpory, její název, cíl a právní základ, rozpočet, který je jí věnován a dobu jejího trvání. Toto sdělení taktéž uvádí, že znění rozhodnutí neobsahující důvěrné údaje je dostupné na internetové stránce Komise v závazném jazykovém znění či zněních a v této souvislosti zmiňuje elektronickou adresu umožňující přístup k tomuto znění.

55 Skutečnost, že přístup ke znění Rozhodnutí nebyl okamžitý, nemůže vyvrátit závěr uvedený v bodě 53 výše. Je nesporné, že elektronická adresa uvedená v souhrnném sdělení zveřejněném v Úředním věstníku odpovídá části internetové stránky Komise vypočítávající rozhodnutí orgánu v oblasti státních podpor, a zejména těch

rozhodnutí nevznést námitky rozdělených podle dotčené oblasti činnosti, roku přijetí a čísla podpory. S ohledem na informace uvedené v souhrnném sdělení, jež byly připomenuty v předchozím bodu, je neobyčejně snadné pro jakoukoli dotčenou osobu získat přístup ke znění dotyčného rozhodnutí.

56 Dvouměsíční lhůta k podání žaloby tedy začala běžet v souladu s čl. 102 odst. 1 jednacího řádu od konce čtrnáctého dne po zveřejnění dne 30. září 2000 a uplynula, s ohledem na desetidenní lhůtu z důvodu vzdálenosti a odložení uplynutí lhůty, pokud její konec připadá na neděli nebo den úřední svátek, dne 27. prosince 2000, tedy více než tři roky před podáním žaloby.

57 Je třeba ostatně dodat, že žaloba musí být také posouzena jako opožděná, dokonce i v případě použití podpůrného kritéria data, kdy se [žalobce] o aktu dozvěděl.

58 S ohledem na zveřejnění souhrnného sdělení ohledně Rozhodnutí v Úředním věstníku dne 30. září 2000 je namístě se domnívat, že k tomuto datu žalobkyně o existenci Rozhodnutí věděla. V souladu s judikaturou uvedenou v bodě 48 výše je důsledkem tohoto seznámení se povinnost žalobkyně požádat Komisi v přiměřené lhůtě o úplné znění dotčeného aktu, což neučinila.

59 Mimoto žalobkyně také věděla o existenci Rozhodnutí v návaznosti na zveřejnění ministerského nařízení ze dne 13. listopadu 2000 v Itálii dne 5. prosince 2000, jež ve svých právních východiscích uvádí rozhodnutí „Evropské unie" ze dne 12. července 2000. V tomto ohledu se žalobkyně nemůže užitečně dovolávat údajné nepřesnosti této posledně uvedené formulace, aby odůvodnila svou nečinnost při vyhledávání a získávání znění Rozhodnutí, což jí, jakožto běžně obezřetnému subjektu, příslušelo učinit.

60 Je konečně namístě uvést, že se lze odchýlit od použití právní úpravy Společenství týkající se procesních lhůt pouze za zcela výjimečných okolností náhody nebo vyšší moci v souladu s čl. 45 druhým pododstavcem statutu Soudního dvora (usnesení Soudního dvora ze dne 5. února 1992, Francie v. Komise, C-59/91, Recueil, s. I-525, bod 8, a ze dne 7. května 1998, Irsko v. Komise, C-239/97, Recueil, s. I-2655, bod 7), nebo omluvitelného pochybení (rozsudek Soudu ze dne 29. května 1991, Bayer v. Komise, T-12/90, Recueil, s. II-219, body 28 a 29, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise, C-195/91 P, Recueil, s. I-5619), jelikož striktní použití těchto pravidel odpovídá požadavku právní jistoty a nutnosti zabránit jakékoli diskriminaci nebo svévolnému zacházení při výkonu spravedlnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. ledna 1987, Misset v. Rada, 152/85, Recueil, s. 223, bod 11, a výše uvedené usnesení Irsko v. Komise, bod 7).

61 Žalobkyně v projednávané věci neprokázala, dokonce se ani nedovolávala existence omluvitelného pochybení nebo okolností náhody nebo vyšší moci.

62 V tomto ohledu úvahy žalobkyně o důsledcích pozdního zjištění domnělého důvodu protiprávnosti Rozhodnutí nebo o jejím výkladu vnitrostátních prováděcích pravidel režimu podpor a její následné přesvědčení, že může být uvedeným režimem zvýhodněna, bez ohledu na to, že žádost o podporu byla podána po zahájení provádění jejího investičního projektu, postrádají veškerou relevanci.

63 I kdyby Rozhodnutí, jež jasně stanoví, že ke způsobilosti získat investiční podpory stanovené režimem musí být žádosti o podporu podány před zahájením provádění projektů, zkracovalo žalobkyni na jejích právech, bylo na posledně uvedené, aby podala žalobu na neplatnost z důvodů, které jí náleželo určit, nikoli aby nechala uplynout, kogentní dvouměsíční lhůtu stanovenou za tímto účelem.

64 Není naopak věcí Soudu ověřit při posuzování přípustnosti projednávané žaloby s ohledem na dodržení dvouměsíční lhůty stanovené k jejímu podání, opodstatněnost implicitního, ale nutného předpokladu tvrzení žalobkyně, a sice, že Rozhodnutí nebylo stiženo žádnou vadou, kterou by mohla v rámci žaloby na neplatnost podané ve lhůtě napadnout, situace, která podle žalobkyně vysvětluje její původní přesvědčení o nedostatku individuálního zájmu na podání žaloby.

65 V každém případě přijetí odůvodnění žalobkyně k nutnosti odložení počátku lhůty k podání žaloby na den, kdy se dozvěděla o údajné protiprávnosti dotyčného aktu, by obecně znamenalo umožnit zpochybnění aktů Společenství s právními účinky, což je zcela v rozporu s požadavky právní jistoty.

66 Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba musí být v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení Rozhodnutí, posouzena jako opožděná, a musí být proto odmítnuta jako nepřípustná, aniž by bylo namístě přezkoumat ostatní námitky nepřípustnosti vznesené Komisí.

67 Z výše uvedeného vyplývá, že projednávanou žalobu je třeba odmítnout v plném rozsahu jako nepřípustnou, a že tedy není namístě vyhovět návrhu na organizační procesní opatření podanému žalobkyní, jež se stal bezpředmětným.

K nákladům řízení

68 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené Komisí.

V Lucemburku dne 21. listopadu 2005.

Vedoucí soudní kanceláře — Předseda

E. Coulon — M. Vilaras